

Hand 2, 41-47 – deel 3: Samen in de naam van Jezus – een kerk die smaakt naar meer
Votum/groet; Opw 595 / Mijn toevlucht; gebed (kicl); kimo; Hand 2, 41-47 / Ef 2, 11-22; Opw 785; preek; muziek + Gez 167 (kicl); gebed; aanmoediging met https://www.youtube.com/watch?time_continue=57&v=v9o7ZxXPNpk ; collecte; Gez 99 / Opw 710; zegen
Bergschenhoek 10.9.2017

Preek geschikt voor kerkproeverij

Kindermoment **dia**

Welke van deze twee vind jij lekker proeven: de spruitjes of de spekjes? Hoe vind jij de kerk 'smaken', lekker of niet zo lekker? Vind jij de kerk altijd leuk, of soms niet leuk? Leg maar uit hoe dat komt.

Eigenlijk wel eerlijk: kerk proeft heus niet meteen altijd lekker. Soms lijkt de kerk wel op een bord groente: het smaakt misschien niet meteen lekker, maar het is wél gezond... Waarom is de kerk toch belangrijk, denk je? In de kerk hoor je over God. Het gaat erom dat je iets van Hem 'proeft'. Wat dan?

Trouwens, hoe kun je de kerk lekkerder laten 'smaken' – heb jij een goed idee?

Op het eind: spekje uitdelen. Vandaag kun jij zeggen: ik heb iets lekkers in de kerk geproefd...

Een kerk die smaakt naar meer... **dia**

En waar vind jij de kerk naar smaken? Dat kan verschillen, denk ik. Soms hebben mensen fijne ervaringen met de kerk. Ze voelen zich er thuis en prettig. Anderen voelen zich niet thuis. Ze hebben hun buik vol gekregen van de kerk. De een proeft liefde en saamhorigheid, de ander strakke regels en schijnheiligheid. Kerken kunnen behoorlijk verschillen en daardoor ook heel verschillend proeven. Sommige kerken smaken naar meer, van andere heb je na één hapje al genoeg...

Hoe kun je een kerk zijn die smaakt naar meer? Ik denk dat er dan één basissmaak in ieder geval moet zijn: wij zijn samen in de naam van Jezus. Daar wil ik het over hebben vanmorgen. Op zoek naar de kern van gemeente zijn: samen in de naam van Jezus – een kerk die smaakt naar meer!

Samen **dia**

Samen... Laten we om te beginnen dat woord eens proeven... Het is een moeilijk woord geworden. Het lijkt wel alsof wij het steeds moeilijk krijgen met 'samen'. Je kunt samen aan tafel zitten, maar wat is dat als iedereen in zijn mobiel of i-pad duikt? Wat is er nog 'samen' aan onze Nederlandse samenleving, waar de verschillen groter en groter worden en mensen makkelijk tegenover elkaar komen te staan? Vroeger waren we veel meer gelijk, nu zijn er allerlei talen, culturen en kleuren. Mensen zijn minder graag samen, geven zich vandaag de dag minder makkelijk aan een groter geheel. Vaak zijn we net zo lief op onszelf. Ik kwam bij iemand van de week de term 'crisis van betrokkenheid' tegen. We zijn voorzichtig met onze betrokkenheid. Selectief. Binden ons liever niet al te langdurig aan één club of taak. Waar zijn we nog echt samen?

Samen is moeilijk geworden. Maar waar geen samen meer is, is er meer alleen. Ook dat zie je. Mensen leven op hun eigen eiland. We vinden het lastig om goeie relaties met anderen op te bouwen en in stand te houden. Mensen worden eenzaam. Niemand meer die naar hen omkijkt. Een groeiend probleem in Nederland. Meer dan een miljoen Nederlanders voelen zich sterk eenzaam. Een op de drie matig eenzaam. Eenzaamheid en onverbondenheid zijn denk ik de uitdagingen van onze tijd. Wat betekent samen nog als we meer en meer alleen zijn of alleen willen zijn? Hoe zit dat eigenlijk bij jou, als ik vragen mag? Wie heb jij om het leven mee te delen?

Wij mensen, wij willen best graag diep contact met anderen. Ergens hunkeren we er naar. Iemand die mij echt ziet, mij begrijpt, met wie ik mijn pieken en dalen kan delen, die naast me staat. Maar veel relaties blijven oppervlakkig. Mijn *ideaal* is een kerk die springt in het gat van eenzaamheid en onverbondenheid. Mijn *overtuiging* is dat kerken daarvoor bedoeld zijn. In het leven geroepen, door God zelf, om samen te zijn, gemeenschap en verbondenheid te ervaren. De kerk als plek waar het woord samen nieuwe diepgang krijgt. Waar samen zijn geen probleem is, maar een feest!

In de naam van Jezus **dia**

Inspiratie daarvoor vind ik in de Bijbel. Handelingen 2. Het leven van de eerste christelijke gemeente. De oerkerk dus. Waardoor trekken ze aandacht? Ze zijn samen verbonden. Ze vormen een *gemeenschap*. Ze komen trouw en eensgezind samen in de tempel en breken het brood bij elkaar aan huis. Ze hebben alles gemeenschappelijk. Ze delen hun bezit, zodat niemand gebrek hoeft te lijden. Het spat er vanaf: wij zijn samen verbonden!

Hoe kan dat? Nou, vertelt Lukas, niet het resultaat van geslaagde teambuilding of zo. Dit is wat Jezus doet door zijn Heilige Geest. Waar Jezus in het middelpunt komt te staan, raken mensen op deze manier aan elkaar verbonden. In Jeruzalem bleek dat uit onder andere uit het gemeenschappelijk hebben van bezit. Denk niet dat het vandaag ook zo zou moeten. Dat als je lid wordt van een kerk, dat je dan je huis, auto en spullen moet inleveren... Nee, samen verbonden zijn kan ook anders, mag ook anders. Als het maar gebeurt. En als het maar echt is. Niet alleen maar mooie woorden, maar in de praktijk te zien en te voelen. Wij hebben een band samen, wij trekken met elkaar op, wij delen ons leven. Want dat gebeurt waar Jezus in het middelpunt komt te staan.

Samen kan diepgang krijgen, diepgang als nooit tevoren, als het gebeurt in de naam van Jezus. Dat vind ik zo prachtig aan Gods kerk op aarde. Een bizarre verzameling mensen. Zo verschillend. Blank, bruin. Rijk, arm. Getrouwd, single. Homo, hetero. Directeur, arbeider. Progressief, conservatief. Toch één. Op deze wereld met alle tegenstellingen en polarisatie, mensen die elkaar niet kunnen of willen bereiken. Het kan. Als Jezus erbij komt. Zo is het begonnen toen in Jeruzalem. Zo is het gebleven.

Paulus schrijft erover in zijn brief aan christenen in Efeze. Mensen die door hem tot geloof zijn gekomen. Vroeger waren jullie heidenen, zegt hij, je hoorde er niet bij, je stond er buiten. Er was een muur van vijandschap en verwijdering. Maar nu is die weg. Jezus heeft 'm afgebroken. Jullie hebben in één Geest toegang tot de Vader. Er is verbondenheid en samen zijn. Een eenheid die alle verschillen overstijgt. Samen in de naam van Jezus!

In alle eenvoud dia

Samen in de naam van Jezus – dat is een kerk die smaakt naar meer. En daar komt nog iets bij. Want, vertelt Lukas, die eerste christenen *'gebruikten hun maaltijden in een geest van eenvoud en vol vreugde'*. Het ging om een eenvoudig, puur gebeuren. Niet ingewikkeld. Gewoon bij elkaar zijn. Samen eten. Het samen goed hebben. Het leven vieren. Blij zijn met God en met elkaar.

Eenvoudig kerk zijn, daar gaat het om. Want soms denk ik: we hebben er heel veel omheen georganiseerd. Kerk zijn vandaag betekent activiteiten organiseren, actieplannen maken, beleid schrijven, vergaderen. Je kunt niet zonder. Je moet rekening houden met verschillen, goed nadenken over stappen die je zet, soms schipperen tussen allerlei voorkeuren van mensen, want de een wil dit en de ander dat. Maar soms vraag ik me af: waar is de eenvoud van het begin, zoals toen in Jeruzalem? Kerk zijn vandaag kan smaken naar je een slag in de rondte werken, papierwerk produceren, oeverloos discussiëren over moeilijke onderwerpen, lang vergaderen... Ja, daar knappen mensen op af...

En ik snap ook wel: je kunt soms niet zonder. Als we met elkaar maar niet vergeten waar het uiteindelijk om gaat: samen zijn rondom God, rondom Jezus. Bij elkaar komen in een geest van eenvoud en vol vreugde. Kunnen we dat nog? Doen we dat nog? Ik pleit voor anders kerkzijn. Kerk zijn dat niet opgaat in oeverloze discussies, moeizame vergaderingen, ingewikkelde stukken schrijven. Maar samen *lezen*, samen *delen* en samen *eten*.¹

Simpele dingen. Samen lezen uit de Bijbel. Wij rondom God en wat Hij zegt. Samen delen – met elkaar optrekken, elkaar bemoedigen in het leven, in het geloof. In de grote groep en bij elkaar aan huis in kleiner verband. Samen eten – dé Bijbelse manier van verbonden zijn. Heel eenvoudig. Je vraagt je bijna af: waarom zou je er een boek over moeten schrijven... Maar de inhoud is diep en de uitwerking krachtig.

Daar verlang ik naar, zet ik me voor in: eenvoudig kerk zijn. Doe je mee? Graag. Want dat is kerk zijn, zoals het was vanaf het begin: samen in de naam van Jezus, in alle eenvoud.

Dat smaakt naar meer dia

En dat smaakt naar meer! Kijk maar in Handelingen 2. Lukas vertelt in Handelingen 2, 47: *'Ze loofden God en stonden in de gunst bij het hele volk. De Heer breidde hun aantal dagelijks uit met mensen die gered wilden worden'*. Zo is het begonnen toen. Ook dat hoort bij het dna van kerk zijn. Aantrekkingskracht hebben op anderen. Open staan naar buiten. Een inktvlek die zich steeds verder verspreidt.

Dat is soms best lastig vandaag de dag. Missionair kerk zijn. Je wilt als kerk graag wat betekenen voor je omgeving, maar hoe doe je dat? Misschien durf je het niet zo goed, op anderen af stappen. Of je wordt al moe als je denkt aan allerlei extra inspanningen die je moet doen?

Maar hoe ging dat nou in Jeruzalem? Er kwamen elke dag mensen bij. Waardoor? *De Heer breidde uit*, zegt Lukas. Dat om te beginnen: niet jij, niet ik, maar God zelf. En gebeurde dat door inspirerende kerkdiensten, grote activiteiten en campagnes in Jeruzalem? Nou nee, dat staat er niet. Zeker, de tekenen en wonderen die de apostelen deden vervulden iedereen met ontzag. Maar over die kerk zelf staat er alleen: *Ze kwamen trouw en eensgezind bij elkaar, vormden een gemeenschap, deelden hun bezit, braken het brood in een geest van eenvoud en vol vreugde*. Dat trok aan. Viel op. Maakte indruk. En wel zo, dat mensen de stap gingen zetten: hier wil ik bij horen...

¹ Ontleend aan Jos Douma, *Verlangen naar het goede leven*.

Wat ik zeggen wil? Samen in de naam van Jezus, in alle eenvoud – dat is een kerk die smaakt naar meer. Wat is het *'unique selling point'* van de kerk vandaag? Jezus zegt niet: ga mooie kerkdiensten beleggen, hou inspirerende preken, lanceer schitterende campagnes en activiteiten. Hij zegt: vorm een gemeenschap, ga samen je leven delen in alle eenvoud en met Mij in het midden.

En weet je? Vaak genoeg ging dat mis en gaat dat mis. Er werden en worden toch weer muren opgetrokken in de kerk. Jij deugt, maar jij niet. Mensen uitgesloten en afgewezen. Een kerk, niet samen, geen gemeenschap, Jezus naar de rand. Het spreekt dus nooit vanzelf. En daarom *moeten* we eraan blijven werken en er met elkaar in investeren. Want een kerk die smaakt naar meer, is een kerk waar je proeft, ziet en voelt, heel eenvoudig, zonder opsmuk, maar niet te missen: wij zijn samen in de naam van Jezus!

Amen